

178. Møde.

Onsdag den 18. Juni Kl. 2³⁵.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Udfærdigelse af nye Telefonkoncessioner m. m.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 5817).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Kun med Tingets Samtykke kan Sagen behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold.) Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 86 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Nationalbankens Oktroj.

Forhandlingen genoptoges.

Birck: Naar vi spørger om, hvor megen Kapital vi skal bruge i den kommende Tid, maa vi først huske paa de 700 Mill. Kr. til at føre Danmark tilbage til den Tilstand, hvori det var i 1914, til at anskaffe de nødvendige Raastoffer, til at gengive Landbruget dets Besætninger og dets Gødningskraft, til at bygge de nødvendige Ejendomme o. s. v. Heri er ikke iberegnet de Udgifter, Nordslesvig vil udkræve, og dettes økonomiske Tilstand er dog formentlig med Hensyn til Materialer ringere end Danmarks. Dertil kommer, at

vi ogsaa selv har projekteret forskellige Anlæg, Havne, Baner o. s. v. Der skal fremdeles anvendes en Del Penge til at financiere vor Transithandel. Det viser sig allerede nu, at det vestlige Udland synes at ville stille sig saaledes, at vi skal betale med danske Kroner eller med engelske, franske og amerikanske Penge, medens vi skal indkassere fra Rusland og Tyskland henholdsvis i Rubler og Mark. Med andre Ord, det forlanges, at vi skal være i Stand til at financiere den Transithandel, som vi ønsker skal være betydelig. Vi har endelig allerede faaet en hel Mængde Varer ind i Landet. Jeg vil gøre opmærksom paa, at mange amerikanske Varer maa siges at være Luksusvarer, og for Resten kan de ikke siges at være af den Bonitet, som man egentlig kunde ønske. Spørgsmaalet er, om det danske Kapitalmarked i den kommende Tid kan skaffe alt dette. Vi kan jo undvære 100 Millioner af vor Guldskat, det er tilstrækkeligt, at den er 100 Millioner.

Vi har endvidere vore tyske og engelske og oversøiske Tilgodehavender. Vore udenlandske Tilgodehavender anslaaes til 1 Milliard. Jeg ved ikke, om det er for meget, men det er muligt, at denne Milliard skal deles lige mellem faule Værdier og gode Værdier. Hed Hensyn til de Tilgodehavender, vi har i Tyskland, var Forholdet overfor Tyskland tidligere det, at vi havde ugunstig Betalingsbalance. Saa kom Krigen, og vi fik en god Betalingsbalance. Men i de sidste halvandet Aar har det dog været omvendt. Da har Samhandelen med Tyskland stadig givet Underskud, saa meget mere som vi af Tyskland er blevet ilde behandlet, eller vi har forhandlet daarligt, vi har i alt Fald betalt forholdsvis mere for de tyske Varer, end vi fik for danske Varer, der gik til Tyskland. Men vi har dog en hel Mængde Fordringer paa Tyskland. Maalet maa være at blive af med dem, men Chansen er ikke saa forfærdelig stor. Thi Tyskland som Eksportør af Kul og Jern maa siges at være færdig med Freden. Tyskland og Østerrig tilsammen frembragte ikke flere Kul, end de selv kunde bruge, og de Kul, vi fik fra Tyskland, skaffedes paa den Maade, at Tyskland indførte tilsvarende Mængder fra England. Naar Kuldistrikterne bliver taget fra Tyskland i det Omfang, hvori det sker, er det ikke i Stand til at eksportere Kul og formentlig ogsaa kun i ringe Grad Jern, i hvert Fald Raajern. Saa er der ganske vist foruden Kali og Salte de færdige Varer, vi kan købe.